

notada a terra pels tiradors del art, fins que aquest restà aixugat; i per cert qu'en aquell dia, la seva bossa estava ben inflada de peix morent, qu'encara batejava.

Aquesta desaparició inexplicable, fou objecte per llarga estona dels mes diferents i alarmants comentaris.

Envà llumbregaven els ulls per damunt del horitzó, aquells llops marins. Ni'l *caro*, ni en Joan, es veien; ni tampoc rastre de ells. Solsament tres dies després se sapigué, que a la petita cala de Sant Francesc de Blanes, jeia a través un *caro* i qu'uns pescadors de dita vila digueren qu'en la matinada de la boira, havien vist passar en direcció cap a garbí, una barca de pirates.

Aixó feu sospitar qu'en Joan seria la seva víctima, i que un dur cautiveri se li esperava en les costes africanes.

L'esposa del dissortós patró, continuà l'ofici, car aquest era l'únic medi que tenia de guanyar-se la subsistència, malgrat els tristos i punyents records que l'art cada dia li renovaven.

Els anys passaven, i mai res pogué saber, tocant a son plorat espós.

II

Enguany el bisbat de Barcelona, celebra amb gran solemnitat i pompa un fet molt gloriós. El setè centenari del descens de la Mare de Deu a Barcelona, ocorregut durant la nit del 1 al 2 del mes d'agost, de 1218.

S'aparegué la celestial Regina a sant Pere Nolasc, sant Ramon de Penyafort i a Jaume I, el Conqueridor, encomanant-los hi la fundació de l'Orde Mercedaria per la redempció dels captius.

Aquesta benemèrita Orde cumpli tan caritatiu encarrec, amb un zel digne de tota lloa, esmersant consols i misericòrdia, al lliurar de l'esclavitud corporal i espiritual a innumbrables cristians que gemegaven sots l'immond i crudel jou dels tirans turcs.

Un d'aquets llibertats, fou el gran apòstol de la caritat sant Vi-

cens de Paul qui navegant cap a Narbona, fou capturat pels moros al golf de Lió.

Altre cèlebre cristià redimit i arrancat de les mans dels sectaris de Mahoma, gracies als P.P. Mercedaris, fou l'immortal escriptor Miquel Cervantes, gloria universal de la espanyola literatura.

També ho fou nostre compatrici en Joan, objecte d'aquesta nota històrica.

III

Cinc anys havien transcorregut des de que nostres avant-passats presenciaren la luctuosa escena de la misteriosa desaparició del patró d'art, en Joan Huguet i Catalá.

Vingué l'any 1644, i quiscuns P.P. de la Mercé procedents d'Alger, acabaven d'arribar al moll de Barcelona, junt amb 44 captius per ells rescatats del poder dels moros.

Al pendre terra, sense tardança, s'encaminaren tots ells, vers son Convent, desitjosos de reposar un poc de les fadigues passades.

L'endemà a primeres hores, formats en processó, es dirigien a l'església de la Mercé, per a retre afectuoses mercés a la que consideravem com a sa primera llibertadora.

Obrien la marxa d'aquella imponent manifestació, les banderes de les Confraries de la ciutat, seguien, la comunitat en pes de religiosos llegs, qu'eren anats a la redempció, portant son distintiu i propi estandart.

Venien a son darrera, els P.P. Religiosos, acompanyats dels esclaus per ells redimits, i quatre d'aquets portaven en ses espatlles, alegres i joiosos, el tabernacle de la Verge, seguits de la noblesa, de la milícia i de la població barcelonina.

Finida que fou la visita, amb el mateix ordre es dirigiren a la Seu, on se cantà un solemne Ofici i Te-Deum, assistint-hi tots els membres del Capítol catedral, de la comunitat de sant Sever, dignitats i autoritats locals, governadors de Catalunya i altres ilustres personatges.

En el cartell publicat a Barcelona l'any 1644, extret del Arxiu

Catedral de la mateixa, entre'ls noms dels captius rescatats pels P.P. Mercedaris i que formaren part de la processó sobredita, hi figura el captiu, objecte d'aquesta nota, adjuntant hi a continuació de son nom, la seva procedencia, i la edat de 50 anys.

Pocs dies mes tard un cotxegalera que feia son servei de Barcelona a Girona passant pel litoral, després d'haver pernoctat a Calella, deixava un viatger al peu de la capella del Sant Crist de Balasc, emplaçada en la carretera mateixa que allavors se seguia.

Aquest viatger que portava retratats en son demacrat esguard angoixosos sofriments passats, besà devotament l'imatge d'aquell llas-timós Cruciflx, s'agenollà a sos peus i feu una llarga pregaria, la qual finida, deposità en un clau de la paret interior de la Capella, una cadeneta i grilló de ferro, com a penyora o ex-vot d'agraïment.

Confortat, alegre i àgil, tot seguit, traspasà el pla de Pineda, en direcció cap al barri del Castell.

Qui l'hagués contemplat d'aprop, hauria notat que la seva persona traspuava la dolça emoció que sent un presoner al recobrar la llibertat; l'alegria d'un desterrat, al trepitjar la terra nadiua; la satisfacció del allunyat de la familia, al trobar-se pròxim a abraçar-la.

Aquest dítxós mortal, era en Joan, aquell patró del art, aquell mariner desaparegut en una matnada del variable mes de març, aquell espós plorat com a mort, per una carinyosa esposa, i que ara tornava a la vida, gracies a nostra Madona de la Mercé, i als P.P. Redemptoristes.

F. P.

GRANS Tallers Tipogràfics «LA EDITORIAL GERUNDENSE» Perfecció y Economía.—Progrés 7.—Teléfono núm 8.—GIRONA.

